

- 19 Lief, 't waer een schande dat ickt sou verhalen,
Hoe dat wy met malkanderen staen;
Maer nu comdy my beswaren!
't En is, schoon lief, niet wel gedaen.
- 20 Maer nu gy my hebt versleten,
Als eenen bessem, daer men mede keert,
Maer nu ontdeekt gy mijn secreten!
Gy hebt my doen cnielen voor het sweert.
- 21 Wat baten my u blosende kaken?
Wat baten my u bruyen oogen claer?
Want met u tonge gaet gy my laecken:
Gy woudt dat ick ontleden waer.
- 22 Ist dat sy mijn hooft afhouden,
Ick en ben daerom schelm of dief;
Ick sterf ter eeren van eender vrouwe:
Maer schoon ionge vrouwen die heb ick lief.
- 23 Oorlof, prince, adieu ten lesten,
My dunckt dat ick sterven moet.
My siele hoort Godt, het lijf is ten besten:
't Is mijn lieveken diet my doet.

[Liedekenboek met emblemata geschreven in 1655; handschrift toebehoord hebbende aen Willems, thans berustende in de koninklyke bibliotheek te Brussel. By de muziek, uit den *Gedenkklang*, 170, getrokken, verwyst Willems naer den *Blydenberg*, bl. 88 en 93, en naer Camphuysen, bl. 136. Dit lied, hetwelk eene rederykers pen uit de 16^e eeuw verraedt, wordt thans nog te Audenaerde gezongen.]

XC.

BEPROEFDE TROUW.

- 1 Daer zou er een magetje vroeg opstaen
Om haer zoetelief te zoeken gaen,
En zy zocht hem onder de linden,
Maer kon er haer liefje niet vinden.